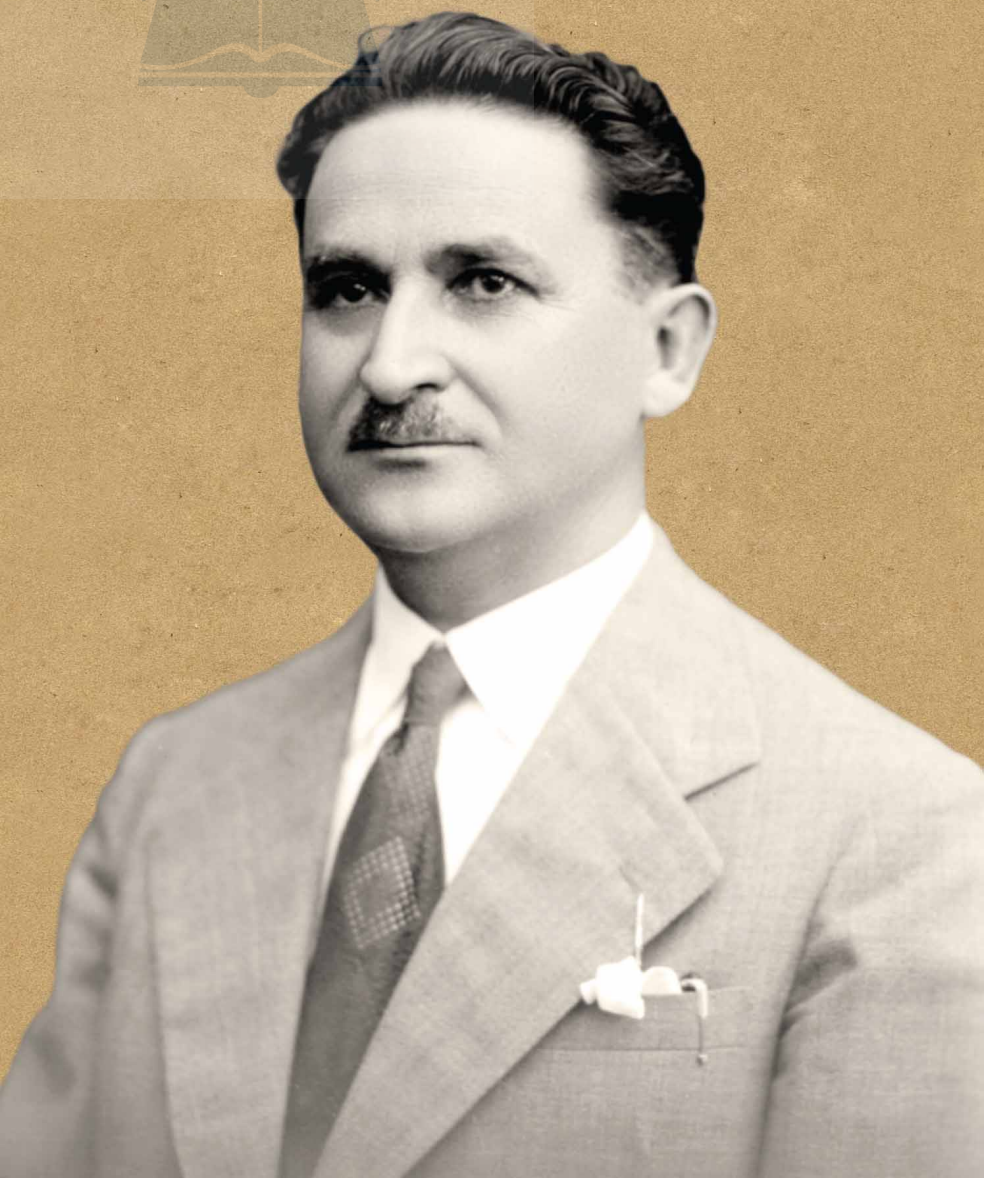
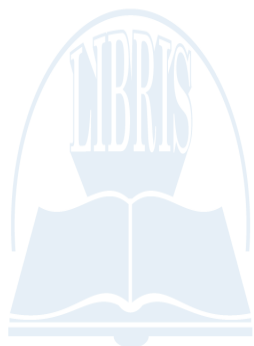

PETRE GEORGESCU-DELAFRAS

CUM AM CUCERIT VIAȚA

Cuprins

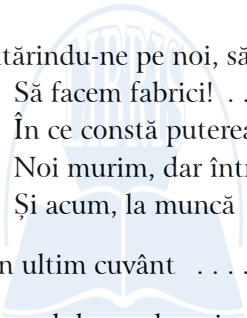
Petre Georgescu-Delafras — o viață <i>cucerită</i> , apoi marcată de istorie (prefață de Adrian Cioroianu) . . .	11
Cuvânt înainte	17
Cum am ajuns la situația de azi	19
Nedumeriri	19
Trebuie spus adevărul	20
Nu norocul m-a ridicat	21
Muncă	22
Economie	22
Prudență	23
Perseverență	23
Punctualitate	24
Respectarea cuvântului dat	24
Privațiune	25
Tăcere	26
Cumpătare	27
Plăcerile mele	28
Am fost mândru	30
Dar am avut și o ambițiune	30
Un ideal nerealizat	31

Copilăria	34
Moare mama	34
Tata vine acasă, bătrân și sărac	36
La Liceul „Mihai Viteazul“	37
Intrarea în viață	41
Ucenic tipograf	41
Moartea tatei	43
Eu și fratele surdo-mut	44
Primele visuri — primele avânturi — primele rezultate	46
Un document interesant	50
Alt cămin	52
Însemnări de gânditor	55
Pregătește-te!	56
Meseria de tipograf	60
Dorinți nevinovate și piedici nemiloase	61
Lupta pentru apărarea limbii românești	63
Corector	64
Gânduri sociale	66
Sub drapel	69
Altă viață	69
Găsesc totuși timp și pentru cultură	72
Iar la ocupațiile mele	74
Orice obstacol poate fi învins	74
Ordine și economie	77
Spre zări noi	80
Realizarea unei vechi dorinți	80
Aur!	82
La drum	83

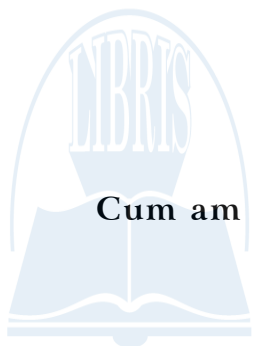
La Paris	85
Unde-mi sunt banii?	85
Am găsit de lucru	86
De vorbă cu un anarhist	87
La studiu	89
Influența mediului înconjurător	95
Am învățat limba franceză	97
Două premii	97
Asociațiunea Filotehnică	99
Un act	102
Și o scrisoare	104
Revenit acasă	108
O surpriză neplăcută	108
Șef și director de tipografie	109
Scriitor sau tipograf?	110
<i>Tari și Slabi</i>	112
Visător și realist	113
În preajma războiului	115
În război	118
Primele întâmplări	118
O cuvântare patriotică	121
Când sufletul ți-e îndurerat	123
Ger cumplit și vagoane cu geamuri sparte	124
În așteptarea unor zile mai bune, citeam și scriam ca la mine acasă	125
Vreau să mă fac ofițer	126
În timpul refacerii	129
Ofensiva noastră	130
Vitejie românească	133
Furier al trupei	135
Defecțiunea rusă	137

Sunt avansat la gradul de plutonier	139
Cad la pat grav bolnav	140
Reformat temporar	146
După război	148
Lângă mica mea bibliotecă	148
Autor de lucrări sociale	151
Prevedeam sistemul corporativ	152
Disparația partidelor politice	153
Autonomia organizațiilor de breaslă	154
Înlăuntrul mișcării muncitorești	157
O tovarășie de editură	158
Retras din mișcarea muncitorească	160
Tipograf și editor	162
Anul 1920, început de viață nouă	162
Mă căsătoresc	162
Muncă de titan	163
Îmi găsisem vocația	164
Cum am debutat	164
Beneficiile capitalizate	166
N-am neglijat, totuși, să lucrez și cu pana	167
Cum am răspândit cărțile tipărite	168
O grea problemă: depozitarea cărților	168
Prima construcție	173
Cum mi-am instalat tipografia	177
A doua construcție	180
Mereu sâcâit	180
Viață intensă de muncă și de privațiuni	183
Un roman social: <i>Micul Sacrificiu</i>	184

La încheierea unui deceniu de activitate editorială	185
Autori străini	185
Cu gândul la literatura originală	186
O mare bătaie editorială	187
Noua fază a editurii	191
Griji și răspundere	191
A treia construcție	197
Golul neîmplinit	198
Strada Mătășari, mic centru cultural	205
„Noua Colecțiune Delafras“	206
O vorbire la Radio despre problema cărții literare . . .	213
Manuale secundare și editori evrei	214
Literatură sănătoasă	216
Divizarea muncii, cu conducere unitară	219
Înălțarea numelui de român	220
Trebuie să las în urma mea o întreprindere solidă . . .	220
Altă vorbire la Radio	221
O cuvântare la un banchet	222
O călătorie prin țară	224
Închipuire de odihnă	224
O răceală supărătoare	225
Un nou sediu pentru „Cugetarea“	228
Bucățile de clădiri din Mătășari nu mai corespund . . .	228
Împlineam 50 de ani	229
O călătorie în Germania	232
Un răspuns la o anchetă	233
Încep noua construcție	236
Inaugurarea noului local	240

Întărindu-ne pe noi, să întărim neamul românesc	250
Să facem fabrici!	250
În ce constă puterea Germaniei	252
Noi murim, dar întreprinderile noastre vor trăi . . .	254
Și acum, la muncă	255
Un ultim cuvânt	257
Lungul drum al unei conștiințe din interbelic către prezent (postfață de Mirela Corlățan)	259

Cum am ajuns la situația de azi

Nedumeriri

Mulți dintre cei care m-au cunoscut odată și acum au văzut ce sunt și-au pus fel de fel de întrebări asupra situației la care am ajuns și care pentru ei lua proporții cu adevărat fantastice.

— Îl știam de la tipografie. De unde? Din ce a făcut el milioanele pe care le are acum?

— Ba a fost un simplu lucrător tipograf. Cum de a ajuns astăzi să aibă o întreprindere atât de mare?

— Prin muncă? Dar ce, noi nu muncim până nu mai putem? Avem noi milioane?

— A moștenit vreo avere? Dar pe cine putea să moștenească? Îl cunosc de mic. Părinții lui au fost săraci, iar neamuri bogate n-a avut (afară dacă nu cumva i-o fi murit vreun unchi miliardar în America!)

— A făcut afaceri cu politica? Se prea poate! N-ai văzut pe câți a îmbogățit politica? Dar în ce partid o fi fost oare?

Alții, oameni mai simpli, cu sufletul mai curat, și-au dat altă explicație:

— Omul ăsta a avut noroc. Pe ce-a pus mâna, i-a mers. Orice carte a editat, a prins. În vreme ce alți editori dădeau faliment sau tipăreau mai puțin pentru a se apuca de alte afaceri, el se ridica. Desigur că, cu un astfel de noroc, prost să fii și tot te îmbogățești. Dar să mai fii și puțin inteligent? Faci

norocului cu ochiul și el vine la tine. Bani curg gărlă, căci se știe că banii trag tot la bani. Sutele de lei devin mii, miile devin milioane. Și deodată te trezești ridicat în slava cerului, ca-n basme. Se miră singur și norocosul. Nu știe ce mai e cu el, nu știe de unde-i vine atâta plească. Dar așa e norocul: orb. Cade peste cine nu te gândești și face din el tot ce nu-ți vine să crezi. Ce poți să faci? Spune-i om cu noroc, și pace!

Natural, au fost și sunt oameni care, cunoscându-mi adevărata viață, nu s-au mirat deloc de ascensiunea mea, pe care au găsit-o foarte naturală și foarte normală.

Tocmai de aceea, însă, părerile fiind împărțite, discuțiile deveneau mai aprinse. În vreme ce unii găseau cuvinte de laudă la adresa mea, alții făceau aluzii răutăcioase, dând din cap, cu înțelesuri misterioase, sau mă criticau pur și simplu.

În definitiv, ridicarea mea n-are nimic fenomenal. Căci sunt alții, adevărați îmbogățiți, pe lângă care eu nu însemn mare lucru. Aceștia fac milioanele peste noapte și nu se mai miră nimeni de ei. S-a învățat lumea să-i știe mari bogați sau mari afaceriști, și câteva milioane câștigate de la o singură lovitură nu mai impresionează.

La mine, însă, așa-zisa îmbogățire pare multora ceva extraordinar.

Mă știau oamenii într-o vreme om sărac, și iată-mă acum un om bogat. Și nu numai bogat, ci și deținând un post de comandă care provoacă la unii admirație, la alții invidie.

Aici e minunea, aici e fenomenul.

Acest fenomen trebuie explicat.

Nedumerirea trebuie lămurită.

Trebuie spus adevărul

Cer iertare cititorilor dacă ei vor găsi că spun despre mine prea multe lucruri de laudă (dar nu mai multe decât e nevoie

pentru lămurirea anumitor situații). Știu că lauda de sine este o imprudență. Dar n-am ce face. Va trebui să vorbesc așa cum simt cu adevărat. Nu pot păstra numai pentru mine ceea ce trebuie să știe și lumea cealaltă. Mai ales când doresc fierbinte ca viața mea să servească de pildă și altora, în special copiilor mei. Suflul îmi cere să spun totul, fără niciun fel de falsă modestie, care nu e potrivită în astfel de cazuri.

Adevărul întreg. El formează singura tărie a unei mărturisiri, a unei învățăături și a unui îndemn.

Când un comandant cucerește o cetate, e în drept să arate cu ce arme a cucerit-o. Când un om cucerește viața, de asemenea e în drept să arate cu ce arme a cucerit-o: cu cele ale răului, sau cu cele ale binelui; cu cele ale întunericului, sau cu cele ale luminii; cu cele ale diavolului, sau cu cele ale lui Dumnezeu.

Nu norocul m-a ridicat

În primul rând, trebuie să mă ridic, cu toată puterea, împotriva celor ce cred că aș fi fost ajutat de noroc.

Nu se poate insulta mai mare pentru mine decât această credință. Căci dacă s-ar admite acest concurs al întâmplării oarbe, atunci toată truda mea de-o viață întreagă n-ar mai avea nicio valoare, iar lucrarea aceasta n-ar mai trebui să apară, sau ar trebui să poarte titlul: „Cum se îmbogățește un om norocos“.

Norocos poți să spui că este acela care, cumpărând un loz de două sute de lei, devine milionar peste noapte; sau acela care, mergând nepăsător printr-o pădure, găsește o ulcică plină cu bucăți de aur.

Dar nu se poate spune că ridicarea mea se datorește norocului, când de fapt ea rezultă dintr-o înlanțuire neîntreruptă de fapte ieșite din priceperea, din voința și din truda mea.

Afirm cu hotărâre: nu norocul m-a ridicat, și e bine să se știe acest lucru, pentru ca nimeni să nu se lege în periculoasa iluzie că viața se cucerește prin noroc.

Cucerirea vieții se face cu alte arme decât cele ale așteptărilor înșelătoare, și pe acestea e bine să le cunoaștem cu toții și să știm, în același timp, să ne folosim de ele.

Să vedem acum prin ce mijloace am reușit să cuceresc viața.

Muncă

Am muncit mult. Încă de când eram ucenic la tipografie, am avut cultul muncii, pe care am prestat-o cu voie bună și cu respect. Un loc ocupat de mine în atelier era un post de încredere care îmi producea mândrie și în același timp o îndatorire pe care nu înțelegeam s-o desconsider, sub nicio formă.

După câte îmi amintesc, n-am lipsit de la postul meu de muncă niciodată. Repet: *niciodată*. Chiar când, odată, mi s-a întâmplat să rămân la o nuntă până la 4 dimineața, am dormit numai două ore, pentru ca la orele 7 să fiu în picioare și să fug spre atelier. Înduram cu plăcere oboseala, dar n-aș fi putut suporta gândul că stau acasă în loc să fiu la datorie.

Și nu numai că voiam să mă găsesc tot timpul la postul meu, dar țineam să întrec pe toți: adică produsul muncii mele să fie mai mare sau mai de valoare ca al celor din jurul meu.

Cu acest cult al muncii și al datoriei împlinite am rămas tot timpul.

Economie

Am făcut din economie o armă principală de luptă pentru cucerirea vieții. Indiferent dacă am câștigat mult sau puțin, am aplicat totdeauna acest principiu de bază: *trebuie să economisesc o parte din ce câștig*.

Când salariul meu era de 20 de lei pe lună, puneam deoparte cel puțin 3-4 lei. Când primeam 50 de lei pe lună, păstram cel puțin 7-8 lei. Iar când a venit timpul să câștig 10 000 sau 20 000 lei lunar, am capitalizat cel puțin 5 000 sau 10 000 lei lunar. Și așa mai departe.

Cu acest principiu de bază am realizat capitalul care uimește pe unii și înfurie pe alții.

Prudență

Nu mi-a plăcut să fac salturi peste puterile mele. Nicio dată n-am făcut angajamente care ar fi urmat să fie acoperite după simple presupuneri, ci numai angajamente pe care știam mai dinainte că am cu ce le acoperi. Mi s-au oferit, totdeauna, pe credit, instalații mari, dar totdeauna le-am refuzat. Nicio dată n-am mers „la noroc” ci numai sprijinit de realități, adică pe rezerve cu care să pot face față oricărei surprize neplăcute (căci viața are surprizele ei neplăcute).

La orice nouă afacere încheiam, îmi spuneam: cred că va ieși bine, dar se poate să iasă și rău, iar acest rău să-mi facă un gol. Golul acesta, însă, nu trebuie să fie de natură să-mi producă perturbări, ci el să fie repede umplut, fără să lase urme supărătoare.

Poate că, dacă aș fi riscat mai mult, aș fi progresat și mai mult. Dar tot așa de bine se putea întâmpla să-mi frâng gâtul.

De aceea am ținut să respect cu strictețe legile înțelepte ale prudenței.

Perseverență

Am perseverat în ceea ce am voit să realizez, bineînțeles în limita puterilor mele omenești.

Am perseverat să mă cultiv în orele mele libere, știind că numai prin cultură mă pot ridica.

„Cum am cucerit viața [...] se deschide spre două tipuri de lectură. Pe de o parte, insolența frumoasă a titlului [...] era în mod clar acoperită prin fapte: acest om chiar *cucerise viața*. Din acest punct de vedere, volumul reprezintă un demers cvasi-memorialistic, prin care un om așezat și respectat putea spune și altora că nu există rețete magice pentru succes — altele în afara muncii și a investiției cântărite de timp, bani și energie. Dar mai există și un alt nivel al lecturii: probabil fără să știe, dar intuind modelul, Georgescu-Delafras propune aici și o *lucrare motivațională*, de genul celor pe care astăzi întreprinzătorii din toată lumea le răsfoiesc cu nerăbdare. Acest gen de literatură non-fiction nu e tocmai nou: el apărea îndeosebi în orizontul anglo-saxon al Occidentului anilor '30, prin scrieri de genul celor care l-au făcut pe americanul Dale Carnegie celebru și bogat.“

Adrian Cioroianu

„Am trăit o revelație când am realizat că ADN-ul meu vine de la un om care a gândit pe linia atâtor și atâtor făuritori de idealuri cu care eu mi-am îndestulat toată viața foamea de cunoaștere, de Adevăr, de Bine, de Justețe, de Iubire. Eram considerată de cei din jurul meu drept o *hopeless dreamer*, iar în ziarele locale din America publicasem editoriale în care, fără să știu de această carte sau despre gândirea bunicului meu, diseminasem aceleași idei ca și ale lui. Economice, politice, culturale, morale, spirituale, filosofice. [...] Ce gratitudine datorez stelei sub care m-am născut!, mi-am zis atunci.“

Mihaela Georgescu-Delafras

ÎN AFARA COLECȚIILOR

CURTEA VECHЕ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

începi să afli

ISBN 978-606-588-749-7

9 786065 887497